

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 24 listopada 2015 roku w sprawie sygn. akt II K 1544/11 M. P. została uznana za winną tego, że:

a) w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 30 grudnia 2009 roku w N. i B. działając wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której umorzono postępowanie, znajdując się w stanie zagrażającym niewypłacalnością zbyła M. J. (1) środki transportu oraz z magazynu spółki (...) s.j. na rzecz (...) sp. z o.o. towary poniżej kosztów zakupu, czym uszczupliła zaspokojenie swoich wierzycieli: PPHU (...), „Zakład (...) inż. Cichy”, (...) sp. z o.o.”, (...), Handel zwierzętami K. B.”, „K. sc. J. W. K. (1)”, (...), „Skup i sprzedaż hurtownia zwierząt rzeźnych i mięsa S.”, „B. P. S. i A. S.”, (...) sp. z o.o.”, Zakład (...), „Zakup zwierząt A. S. (2)”, M. R., (...) sp. z o.o.”, (...), (...), (...), (...), Handel zwierzętami Z. C.”, PHU (...), (...) sp. z o.o.”, (...), (...) sp. z o.o.”, „T. sc. R. P., S. P.”, (...), (...) S.A.”, (...) S.A.”, (...), (...) S.A.”, (...), czym wyrządziła szkodę wielu wierzycielom tj. popełnienia przestępstwa z art. 300 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie art. 300 § 3 k.k. została skazana na karę 1 roku pozbawienia wolności;

b) w dniu 25 kwietnia 2008 roku w B. działając wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której umorzono postępowanie, znajdując się w stanie zagrażającym niewypłacalnością, nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli zabezpieczyła wierzyciela M. J. (1) w ten sposób, że przekazała M. J. (1) na podstawie umowy przeniesienia własności nieruchomości na zabezpieczenie pożyczki nieruchomość położoną w N., dla której Sąd Rejonowy w Brzezinach prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz nieruchomości położone w N., dla których Sąd Rejonowy w Zgierzu prowadzi księgi wieczyste o numerach (...), czym działała na szkodę pozostałych wierzycieli tj. popełnienia przestępstwa z art. 302 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie art. 302 § 1 k.k. została skazana na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych w pkt 1 a i 1 b wymierzył oskarżonej karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat oraz częściowo, do kwoty 200 zł, obciążył oskarżoną kosztami postępowania.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył w całości apelacją obrońca oskarżonej zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na niedokonaniu ustaleń dotyczących tego:

- który podmiot ma status wierzyciela wobec oskarżonej;
- które podmioty zostały pokrzywdzone czynem z art. 302 § 1 k.k.
- czy i z jaką datą powstały określone zobowiązania oskarżonej, w szczególności czy powstały po dacie określonych w wyroku czynności prawnych i czy miała ona status dłużnika;
- czy i kiedy doszło do określonego skutku w postaci uszczuplenia zaspokojenia wierzycieli i wyrządzenia im szkody;
- jakie towary z magazynu (...) s.j. zostały zbyte M. J. i z jaką datą, czy na umowie widniał podpis oskarżonej, z jakiego powodu uznano, że miało to miejsce za kwotę poniżej kosztów zakupu i czy był realny związek pomiędzy tymi czynnościami i sprzedażą samochodów, a zaspokojeniem wierzycieli, co stało się z pieniędzmi uzyskanymi w związku z tymi transakcjami;
- czy w wypadku któregośkolwiek z wierzycieli doszło do cesji wierzytelności, czy była ona odpłatna, czy miała charakter definitywny czy też powierniczy i jaki miało to wpływ na posiadanie przez cedenta i cesjonariusza statusu pokrzywdzenia w sprawie karnej,

podczas gdy oskarżona nie była dłużnikiem (...) S.A. (był nim wyłącznie mąż oskarżonej), Sąd I instancji za pokrzywdzonego wierzyciela uznał zarówno zbywcę jak i nabywcę tej samej wierzytelności, zaś niektóre podmioty w ogóle nie są pokrzywdzonymi w sprawie;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj.:

a) art. 410 k.p.k. i art. 4 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez pominięcie zeznań wybranych świadków, podczas gdy analiza ich zeznań prowadzi do wniosku, że nie są oni wierzycielami oskarżonej albo nie chcą nimi być, wszelkie rozmowy na temat zadłużenia podejmował J. P., wierzyciele odzyskali swoje należności albo mogli je odzyskać, niektóre zobowiązania powstały po dacie 25 kwietnia 2008 r. tj. po dacie zabezpieczenia M. J. (1);

b) art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez uznanie, że zeznania W. M. i S. C. uznanych za pokrzywdzonych nie wniosły nic do sprawy, podczas gdy zeznali oni, że spółka (...) nie była ich dłużnikiem;

c) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 20 lipca 2015 roku wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z powołaniem się na okoliczność, iż wniosek ten zmierza w oczywisty sposób do przedłużenia postępowania, w sytuacji gdy został on złożony już w dniu 11 grudnia 2012 roku;

d) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny opinii biegłego A. M., podczas gdy biegły nie podał sposobu i metodologii wyliczenia wskaźników zagrożenia niewypłacalnością, wykroczył poza swoją rolę oceniając kiedy nastąpiło uszczuplenie możliwości zaspokojenia wierzycieli, a także opinia nie uwzględnia przebiegu i wyników postępowań egzekucyjnych przeciwko oskarżonej;

e) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie wyjaśnień oskarżonej za linię obrony i zaniechanie wskazania dlaczego nie uznano za wiarygodne wyjaśnień J. P. co do pokrzywdzenia spółki (...) przez włoskiego kontrahenta oraz co do sprzedaży samochodów M. J. poniżej kosztów zakupu z uwagi na fakt, iż część z nich była wyeksploatowana, a część uszkodzona;

f) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. polegającą na zaniechaniu analizy akt postępowania komorniczego na okoliczność skutecznej egzekucji prowadzonej wobec M. P. s.j.

czego konsekwencją był błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, polegający na uznaniu, że na skutek działań oskarżonej doszło do uszczuplenia zaspokojenia wielu wierzycieli, wyrządzenia im szkody oraz że oskarżona działała z zamiarem ich pokrzywdzenia oraz że zabezpieczając jednego działała na szkodę pozostałych;

3. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 302 § 1 k.k. poprzez błędne uznanie, że zabezpieczenie tylko jednego wierzyciela wypełnia znamiona tego czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od czynu z art. 302 § 1 k.k. oraz o uchylenie zaskarżonego wyroku w pozostałej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonej mimo częściowej zasadności zawartych w niej zarzutów nie mogła odnieść postulowanego skutku w postaci uniewinnienia oskarżonej od czynu z art. 302 § 1 k.k. oraz uchylenia zaskarżonego wyroku w pozostałej części i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 302 § 1 k.k., poprzez przyjęcie, że zabezpieczenie tylko jednego wierzyciela wypełnia znamiona tego przepisu uznać należy, że nie był on

zasadny. Przepis art. 302 § 1 k.k. penalizuje zachowanie dłużnika, który w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli, spłaca lub zabezpiecza tylko niektórych, czym działa na szkodę pozostałych. Według obrońcy oskarżonej użycie sformułowania „spłaca lub zabezpiecza tylko niektórych” świadczy o tym, że zabezpieczenie tylko jednego wierzyciela nie prowadzi do odpowiedzialności karnej z tego przepisu.

Proponowana w takiej formie wykładnia przepisu art. 302 § 1 k.k. nie może zasługiwać na akceptację. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 listopada 2015 r., II KK 216/15 (OSNKW 2016/2/13) przyjął, że znamiona czynu zabronionego określonego w art. 302 § 1 k.k. wyczerpuje także ten, kto w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli, realizuje opisane w tym przepisie zachowania, czym działa na szkodę chociażby jednego wierzyciela. Choć teza tego orzeczenia odnosi się do sytuacji działania z pokrzywdzeniem jednego wierzyciela, to uwagi zawarte w uzasadnieniu powołanego rozstrzygnięcia mają zastosowanie także do sytuacji zabezpieczenia tylko jednego wierzyciela. Sąd odwoławczy w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę w całości podziela prezentowany przez Sąd Najwyższy rezultat wykładni przepisu art. 302 § 2 k.k. i uznaje za stosowne przywołanie argumentów użytych w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego wraz z uzupełnieniem ich o sytuację dotyczącą zabezpieczenia tylko jednego z wierzycieli.

Sąd Najwyższy wskazując, iż wykładnia językowa przepisu art. 302 § 1 k.k. nie prowadzi do jednoznacznych wniosków uznał za konieczne uruchomienie pozajęzykowych dyrektyw wykładni.

Z uwagi na fakt, że żaden z możliwych rezultatów wykładni zwrotu „pozostałych” (wierzycieli), co w przedmiotowej sprawie odnieść należy do także niejednoznacznego sformułowania „spłaca lub zabezpiecza niektórych” (podkreślenie SO), nie powodowałby niespójności systemu prawnego w układzie wertykalnym lub horyzontalnym, skupić się trzeba na dyrektywach funkcjonalnych. Szczęólnego znaczenia nabiera przy tym ocena dwóch analizowanych znaczeń interpretowanego zwrotu przez pryzmat celu przepisu art. 302 § 1 k.k. Niewątpliwie przedmiotem ochrony tej regulacji są zasady uczciwego obrotu gospodarczego (prawidłowość, pewność obrotu). W związku z takim ujęciem przedmiotu ochrony przepis ten chroni nie tylko indywidualne interesy wierzycieli, ale i interes społeczny. Jedną z niekwestionowanych zasad uczciwego obrotu gospodarczego, eksponowanych także przez autorów komentarzy do aktualnie obowiązującej regulacji art. 302 § 1 k.k. (zob. np. J. Majewski: Komentarz", teza 6-9), jest to, ażeby ogół wierzycieli zaspokoił się równomiernie z całego majątku dłużnika. Niewątpliwie w zasadę tę godzą zarówno zachowania, w ramach których dłużnik, faworyzując wierzyciela lub wierzycieli, działa na szkodę dwóch wierzycieli, jak i sytuacja, gdy podejmując te zachowania, działa na szkodę jednego z nich. Analogicznie zatem odpowiedzialność z tego przepisu będzie ponosił dłużnik, który spłaca lub zabezpiecza niektórych, wierzycieli, a także spłaca lub zabezpiecza **tylko jednego** (podkreślenie SO).

W tym stanie rzeczy interpretacja art. 302 § 1 k.k., zgodnie z którą za przestępstwo faworyzowania wierzycieli odpowiada także ten dłużnik, który, podejmując opisane w tej regulacji zachowania, działa na szkodę jednego wierzyciela, pozwala urzeczywistnić cel tego przepisu w daleko większym zakresie niż przyjęcie, że za przestępstwo to odpowiada tylko ten sprawca, który działa na szkodę co najmniej dwóch wierzycieli. Ostatnio wskazany sposób interpretacji z niedających się racjonalnie uzasadnić względów pozostawiałby poza prawnokarną ochroną istotną część godzących w obrót gospodarczy zachowań. Zwrócić trzeba uwagę i na to, że o społecznej szkodliwości zachowania godzącego w zasadę, w myśl której ogół wierzycieli winien równomiernie zaspokoić się z majątku dłużnika, nie decyduje wyłącznie liczba owych pokrzywdzonych wierzycieli, ale i np. wartość wierzytelności, które wskutek opisanych poczynań nieuczciwego dłużnika nie zostały zaspokojone.

Konkludując, należy stwierdzić, że znamiona czynu zabronionego z art. 302 § 1 k.k. wyczerpuje także ten, kto w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli, realizuje opisane w tym przepisie zachowania, czym działa na szkodę chociażby jednego wierzyciela, jak również ten kto, w razie grożącej mu niewypłacalności lub upadłości, nie mogąc zaspokoić wszystkich wierzycieli, spłaca lub zabezpiecza **tylko jednego z nich** (podkreślenie SO).

Brak było zatem możliwości zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzutu z art. 302 § 1 k.k. z uwagi na fakt, iż zabezpieczenie tylko jednego wierzyciela nie wypełnia znamion czynu zabronionego z art. 302 § 1 k.k.

Zasadne były natomiast zarzuty apelacji obrońcy dotyczące nierozważenia przez Sąd Rejonowy czy wszystkie podmioty wskazane w przypisanym oskarżonej przestępstwie z art. 300 § 3 k.k. miały status wierzycieli spółki jawnej (...).

Sąd Rejonowy nie ustalił kiedy powstały wierzytelności wymienionych w opisie przestępstwa podmiotów, a dla przyjęcia, iż były one wierzycielami pokrzywdzonymi działaniami oskarżonej konieczne było ustalenie, że ich wierzytelności istniały już w czasie podejmowania zarzucanych oskarżonej czynności.

Sąd Okręgowy dokonał w tym zakresie własnych ustaleń faktycznych w oparciu o dowody zgromadzone w postępowaniu przed sądem I instancji w postaci dokumentacji księgowej spółki jawnej (...), opinii biegłego A. M. oraz zeznań świadków. Rezultat tych ustaleń doprowadził do wyeliminowania części podmiotów z opisu przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 300 § 3 k.k.

(...) spółki jawnej M. P. zostali ustaleniami przez biegłego w oparciu o dokumentację księgową oraz oświadczenie J. P. (2). Wykaz wierzycieli zawarty jest opinii biegłego A. M. w tabeli na k.- (...), (...). Opinia była opracowywana w lipcu 2011 roku. Tabela, o której była wyżej mowa zawiera zestawienie zobowiązań wymagalnych na czas opracowania opinii, zaś zarzut stawiany oskarżonej dotyczy okresu od 1 stycznia 2008 r. do 30 grudnia 2009 r. Do wierzycieli pokrzywdzonych działaniem oskarżonej można zatem zaliczyć tylko te z wskazanych podmiotów, których wierzytelności były wymagalne do 30 grudnia 2009 r.

W odniesieniu do (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., Zootechnika K., W. M. W., (...) sp. z o.o., (...), (...) S.A. brak jest w opinii informacji o dacie wymagalności wierzytelności. W odniesieniu do M. M. sp. z o.o. trudno w ogóle w realiach dowodowych przedmiotowej sprawy mówić o pokrzywdzeniu tego podmiotu, bowiem w istocie miał on być beneficjentem zaplanowanej działalności oskarżonej, polegającej na uchronieniu majątku przed egzekucją.

A. J. odmówił składania zeznań, a zatem brak jest danych pozwalających na zaliczenie go do wierzycieli pokrzywdzonych przez spółkę jawną (...). W szczególności nie można wykluczyć tego, że jego wierzytelność została w jakiś sposób skompensowana bądź zaspokojona. Za pokrzywdzonego nie uważał się także przedstawiciel firmy (...) (k.- (...)), a także W. M. (2) właściciel firmy (...). W. K. (2) natomiast w ogóle nie był przesłuchiwany w przedmiotowej sprawie, w związku z czym brak jest danych pozwalających na przyjęcie, że jego wierzytelność w stosunku do spółki jawnej (...) nie została zaspokojona. Jeśli chodzi o (...) S.A. to wierzytelność tej firmy dotyczyła J. P. (2) jako osoby fizycznej, a nie odnosiła się do spółki jawnej (...). W odniesieniu do firmy (...) faktura za paliwo opiewająca na kwotę 14 982 zł została zapłacona w wysokości 14 298 zł. Właściciele firmy (...) nie odebrali tego faktu jako działanie w celu ich pokrzywdzenia, ale jako przypadkowy błąd księgowy będący skutkiem przestawienia cyfr w poleceniu zapłaty. Brak możliwości wykluczenia takiej sytuacji przemawiał za wyeliminowaniem także tego podmiotu z grona pokrzywdzonych działaniem oskarżonej.

(...) sp. z o.o. sprzedała swoją wierzytelność uzyskując zapłatę i nie można uznawać jej za wierzyciela pokrzywdzonego działaniami oskarżonej.

Z powyższych powodów konieczna stała się zmiana zaskarżonego wyroku i wyeliminowanie wymienionych wyżej podmiotów z grona wierzycieli pokrzywdzonych działaniem oskarżonej.

Niemniej jednak ilość pozostałych pokrzywdzonych w liczbie przekraczającej dziesięć w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje, iż zostało zrealizowane znamię przestępstwa z art. 300 § 3 k.k. polegające na pokrzywdzeniu wielu wierzycieli.

Konieczna także stała się zmiana zaskarżonego wyroku poprzez skrócenie okresu przestępstwa. Pierwsze czynności dotyczące sprzedaży majątku spółki (...) przez oskarżoną, działającą wspólnie i w porozumieniu z osobą, wobec której umorzono postępowanie, w postaci sprzedaży samochodów M. J. (1) miały miejsce w dniu 9 czerwca 2008 r.

Konieczne także stało się wyeliminowanie określenia o zbyciu towarów przez M. P. sp. j. na rzecz (...) sp. z o.o. poniżej kosztów zakupu. Sąd Rejonowy przyjął to ustalenie za opinią biegłego A. M., który także nie odnosił się szczegółowo do cen nabycia przedmiotowych towarów przez M. P. sp. j. oraz do cen, po których zostały następnie sprzedane. W dokumentacji księgowej M. P. sp. j. w tomie 42/1 na kartach od 44 do 51 oraz 76, 83, znajdują się faktury dokumentujące sprzedaż towarów przez M. P. sp. j. (...) sp. z o.o. Brak jest natomiast możliwości zweryfikowania, że sprzedaż ta odbyła się za cenę niższą niż zakup tychże towarów.

Eliminacja tego określenia z zarzutu przypisanego oskarżonej nie wpłynęła na jej odpowiedzialność karną, gdyż znamiona przestępstwa z art. 300 § 3 k.k. realizuje zachowanie polegające m.in. na zbyciu składników swojego majątku i udaremnienie lub uszczuplenie przez to zaspokojenia wielu wierzycieli.

Nie były natomiast zasadne pozostałe zarzuty apelacji obrońcy oskarżonej.

Nie ulega wątpliwości, że spółka jawna (...) znajdowała się w stanie grożącej niewypłacalności, skoro w kwietniu 2008 roku zaprzestała obsługi największych zobowiązań tj. kredytów udzielonych przez (...) S.A. oraz pożyczek udzielonych przez (...). Stojąc właśnie w obliczu zagrożenia egzekucją, chcąc uchronić przed nią majątek firmy, oskarżona wraz z osobą co do której umorzono postępowanie zawarli w dniu 25 kwietnia 2008 roku umowę przeniesienia własności nieruchomości na zabezpieczenie z M. J. (1), zaś w dniu 16 maja 2008 roku z (...) sp. z o.o. umowę dzierżawy nieruchomości zabudowanej zakładem produkcyjnym. Celem tych czynności było wyłączenie zasadniczej części majątku spod egzekucji komorniczej, a przez to udaremnienie możliwości zaspokojenia części wierzycieli spółki jawnej (...), tj. głównie banku (...) S.A. oraz (...).

Zarzut apelacji odnoszący się do obrazy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 20 lipca 2015 roku wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z powołaniem się na okoliczność, iż wniosek ten zmierza w oczywisty sposób do przedłużenia postępowania mógłby być zasadny gdyby istotnie przyczyną oddalenia wniosku dowodowego była jedynie przesłanka z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. Sąd Rejonowy oddalając wniosek dowodowy obrońcy wskazał wszakże, że opinia biegłego jest jasna, zupełna i logiczna, a zatem podstawą oddalenia tego wniosku był także przepis art. 201 k.p.k.

Sąd Okręgowy nie uznał za zasadne zarzutów podważających ocenę opinii biegłego A. M., wskazujących na brak opisanego metod i sposobu przeprowadzania badań. Podważany przez obrońcę, także w złożonej do akt prywatnej opinii, wzór wskazujący na przyjęcie stanu zagrożenia niewypłacalnością, nie był zasadniczą metodą prowadzącą do wniosków opinii, ale, jak podał biegły A. M. na rozprawie przed sądem I instancji, miał jedynie znaczenie pomocnicze. Stan niewypłacalności wynikał z faktu zaprzestania regulowania swoich zobowiązań przez spółkę jawną (...) w kwietniu 2008 roku (informacja banku (...) S.A. o zaległościach na dzień 3 kwietnia 2008 r., na kwotę 60 000 zł przy miesięcznej racie 30 000 zł. W kwietniu 2008 r. także zaprzestano obsługi pożyczki uzyskanej ze (...) przy wysokości raty 50 000 zł miesięcznie. Wyzbyto się jednocześnie zakładu produkcyjnego dzierżawiąc go za kwotę 11 000 zł miesięcznie, a więc niepokrywającej tylko tych dwóch zobowiązań.

Działanie polegające na sprzedaży pozostałych składników majątku spółki (...) w postaci samochodów M. J. oraz towarów spółce (...) utrudniało zaspokojenie wielu wierzycieli spółki (...) ograniczając znacznie przedmioty majątkowe, do których mogłaby zostać skierowana egzekucja.

Nie był zasadny zarzut apelacji odnoszący się do faktu, iż egzekucja komornicza prowadzona jest w dalszym ciągu, co wskazuje na możliwość zaspokojenia wierzycieli. Dotychczas żaden z wierzycieli wymienionych w przypisanym oskarżonej przestępstwie nie został zaspokojony, a cena uzyskana ze sprzedaży (...) spółki (...) wydzierżawionych spółce (...) nie wystarcza na zaspokojenie wszystkich zobowiązań spółki (...).

Nie był również zasadny zarzut apelacji dotyczący błędnego ustalenia przez Sąd Rejonowy, że M. P. ponosiła odpowiedzialność za czynności wykonywane przez spółkę (...), w sytuacji gdy działalnością spółki zajmował się jej zmarły mąż.

O fakcie pełnej świadomości i pełnej akceptacji działań podejmowanych przez spółkę (...) wobec swojego majątku i swoich wierzycieli świadczyły m.in. zeznania prezesa zarządu (...), który zeznawał, że w podejmowaniu czynności związanych z zaciąganiem zobowiązań spółki uczestniczyli oboje małżonkowie P.. Oboje także uczestniczyli w spotkaniach dotyczących zmiany zabezpieczenia wierzytelności w postaci hipoteki wobec (...) oraz w innych spotkaniach związanych z obsługą zadłużenia, na których prezes (...) ostrzegał ich przed sytuacją polegającą na przeniesieniu majątku spółki na inny podmiot w celu uniknięcia egzekucji.

Twierdzenia oskarżonej o braku świadomości o działaniach jej męża słusznie zostały ocenione przez Sąd Rejonowy jako linia obrony mająca na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Rozmiar wymierzonych oskarżonej kar jednostkowych oraz kary łącznej nie może być uznany za rażąco surowy, zwłaszcza iż została ona wymierzona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Przy wymiarze kary Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające i należycie je wyważył.

Mając na uwadze powyższe brak było podstaw do uwzględnienia wniosków apelacji obrońcy oskarżonej.

Z uwagi na fakt, iż apelacja obrońcy oskarżonej nie została uwzględniona, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy obciążył oskarżoną kosztami postępowania apelacyjnego, na które złożyły się kwota 300 tytułem opłaty od kary pozbawienia wolności ustalona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz kwota 20 zł tytułem zryczałtowanych wydatków za doręczenie pism sądowych w postępowaniu odwoławczym - ustalona na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz.U. z 2013 roku, poz. 663).